

U I T H E T V E L D

Witteveen vertelt over het Plan van Aanpak Laaggeletterdheid in de IJmond 2006/2010: 'Op initiatief van onze directie en een ambtenaar van de gemeente Velsen hebben de plannen die er waren vaste vorm gekregen. Deze ambtenaar was de trekker van het plan, maar het plan zelf is opgesteld in samenspraak met ambtenaren uit Beverwijk, Castricum, Heemskerk en Uitgeest. Landelijk en lokaal zijn er natuurlijk ook verbanden. In januari 2007 is de Wet maatschappelijke ondersteuning in werking getreden en één van de pijlers is het wijkgericht werken. De meldpunten van deze wijkgerichte ondersteuning kunnen van groot belang zijn als mogelijke verwijzers. Een verwijzer herkent en begeleidt cliënten (laaggeletterden) naar een passend traject.'

Al dan niet vergezeld van een of meerdere ambassadeurs

informeert het Nova College mogelijke verwijzers over laaggeletterdheid en maakt ze bewust van het fenomeen laaggeletterdheid. Daartoe bezoekt het, soms ook op uitnodiging, scholen, crèches, werkgevers en in de toekomst mogelijk ook brede scholen, meldcentra van wijkgroepen, of belangenverenigingen voor mensen met een lichte verstandelijke beperking.

Witteveen vindt het een goed en gedegen plan. 'We hebben met de gemeenten afgesproken dat het plan steeds kan worden bijgesteld, zodat het een niet al te dwingend karakter krijgt. Voorlopig zal er vooral aandacht zijn voor verwijzers en de bewustwording van laaggeletterdheid. Er komt bijvoorbeeld een korte cursus voor consulenten waarin ze getraind worden in het herkennen van laaggeletterden en waarin ze leren hoe ze mensen kunnen motiveren om naar school te gaan.'

D E K R A N T I N D E K L A S

Hodja en het geheim van de maan

Lezen is toveren. Dat denken heel veel kinderen die nog niet kunnen lezen. Hoe kan het nou dat iemand aan een paar rare krabbels kan zien wat er bedoeld wordt? Veel volwassenen die nog nooit lezen en schrijven hebben geleerd, zijn ook gefascineerd door die magie.

Het Hodja-verhaal van deze keer gaat daarover (en over nog een ander mysterie). Misschien leuk om eens met cursisten te praten over wat zij dachten toen ze nog niet konden lezen.

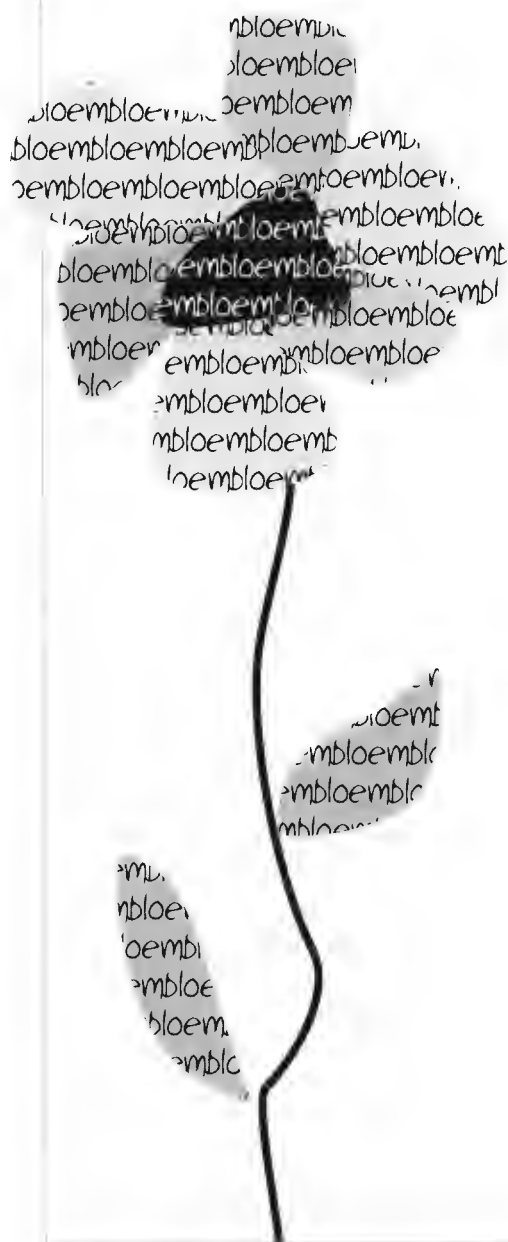
JEANNE KURVERS

(Vrij naar: *Nasreddin Hodja en het mysterie van de maan*.)

Bron: www.beleven.org/verhaal/nasreddin_hodja_het_mysterie_van_de_maan)

HODJA EN HET GEHEIM VAN DE MAAN

Nasreddin Hodja was nog klein.
Hij ging naar school.
In die tijd gingen veel kinderen niet naar school.
Nasreddin ging wel naar school.
Want hij wilde hodja worden,
net als zijn vader.
Op school leer je lezen en schrijven.
Nasreddin leerde ook lezen.
De mensen snapten daar niets van.
'Het lijkt wel toveren', zeiden ze.
Nasreddin had een vel papier.
Daar stonden zwarte lijntjes op.
Rare zwarte krabbels.
Nasreddin wees iets aan.
'Daar staat *bloem*', zei hij.
'Hoe kan dat nou?' vroegen de mensen.
'Het lijkt echt niet op een bloem.
De bloem van steen in de muur van de moskee,
die lijkt wel op een bloem.
Maar deze rare krabbels niet.
En ze ruiken ook niet zo lekker als een bloem.'
Nasreddin wees een ander woord aan.
'Hier staat *maan*', zei hij.
'Wat raar', zeiden de mensen.
'Dat woord is niet rond, en ook niet geel,
en het geeft ook geen licht.
En toch zeg jij dat daar *maan* staat.'
Nasreddin noemde nog een woord.
'Hier staat *huis*.'
'Hoe kan dat nou?' vroegen de mensen.
'Dat woord heeft geen deur en ook geen ramen.
En toch zeg jij dat daar *huis* staat.
Als je dat kunt zien, dan kun je echt toveren.'
Dat dachten de mensen.

Nasreddin kon al lezen en schrijven.
Hij kon ook al soera's zingen.

Maar soms was de les moeilijk.
 Dan moest hij sommen maken.
 Of hij moest iets leren over de sterren.
 Als hij een fout maakte, kreeg hij straf.
 Nasreddin hield niet van straf.
 Want dan sloeg de meester op zijn voet.
 Dat deed pijn.
 Als hij iets niet wist, verzon hij een verhaal.
 Dat kon hij heel goed.
 Op een dag vroeg de meester:
 'Nasreddin, wat weet je over de maan?'
 'Oei', dacht Nasreddin.
 Maar toen wist hij al iets.
 'Meester', zei hij, 'Ik heb de maan gered.'
 Dat ging zo:
 Gisteren moest ik water halen.
 Het was al laat en al donker.
 Ik pakte de emmer en ging naar de put.
 Ik bukte me om de emmer te laten zakken.
 Ik keek in het water. Ik schrok.
 Op de bodem van de put lag de maan.
 De maan was in de put gevallen.
 "Ik moet de maan redden", dacht ik.
 Ik gooide gauw een touw naar beneden.
 "Pak het touw vast, maan", riep ik.
 "Ik trek je eruit."
 De maan was erg zwaar.
 Ik trok en trok en trok.
 Eerst gebeurde er niets.
 Maar ineens gaf het touw mee.
 Ik viel om en viel op mijn rug.
 Ik keek omhoog en weet je wat ik zag?
 De maan stond weer aan de hemel!
 Het was wel zwaar werk, heel zwaar.
 Maar het was de moeite waard.
 Ik had de maan gered.'

De meester schudde zijn hoofd.
 'Jij moet nog veel leren, Nasreddin', zei hij.

